

Helytörténeti táblák avatása a „Lahmkruam” Helytörténeti Emlékparkban

Kedves Jelenlévők!

Szeretettel köszöntök mindenkit ezen a szép tavaszi napon, ebben a gyönyörű környezetben.

Másfél évvel ezelőtt, 2009. szeptember 25-én nagy ünnepnek lehettünk részesei itt ezen a helyen: az egykori agyagbányából lett tavacska, a 70-es években betemetett Lahmkruam elhanyagolt helyén felavattuk a 15 millió forintos beruházás révén megvalósult „Lahmkruam” Helytörténeti Emlékparkot.

Az avatási ünnepségen a Nosztalgia Dalkör vezetésével elénekeltük a „Vörösvári himnuszt”, azaz az „In da Lahmkruam steed a Paam” kezdetű népdalt, és örültünk, hogy végre Vörösváron is létesült egy park, ahol az emberek megpihenhetnek, összejöhetnek egy kicsit társalogni, olvasni, egy-egy sakk- vagy kártyapartit lejátszani, vagy éppen csak üldögelni és nézelődni.

Az avatáskor a park a Helytörténeti Emlékpark nevet kapta, de az átadás pillanatában ez az elnevezés még csak részben állta meg a helyét. A tervezett helytörténeti táblák közül ugyanis az avatásra csak a mesterséges tó közepén lévő szigeten elhelyezett Lahmkruam-tábla készült el.

Mára azonban a Német Nemzetiségi Önkormányzat sikeres pályázatának eredményeképpen és a városi önkormányzat hozzájárulásával elkészülhettek az eredetileg ide tervezett helytörténeti táblák. A magyar és német nyelvű táblák szövegét saját ötleteim alapján Dr. Kerekes Gábor, Dr. Müller Márta, Szabóné Bogár Erika és Dr. Váradi Mónika írta, a táblák szerkesztését Sax Ibolya, a tördelési és grafikai munkát Schuck Béla végezte.

Az avatóünnepségre elkészült első táblával együtt így most összesen tizenegy tábla mutatja be Vörösvár történetét. A táblákat úgy helyeztük el, hogy ha valaki elindul a Fő utcához közelebbi bejárattól, és körbesétál a parksétányon, akkor egy kis időutazásban vehet részt: elolvasva a táblák szövegét, megnézegetve a régi fényképeket, átélheti dióhéjban elődeink életét, Vörösvár 322 éves történelmét.

Megtudhatja, hogy a 150 éves török uralom után hogyan történt az elnéptelenedett településre 1689. július 4-étől a németek betelepülése, mikor és hogyan épültek fel templomaink; hogyan éltek, mit dolgoztak, a paraszti munka mellett milyen iparos és kereskedelmi tevékenységeket folytattak ősünk; milyen volt a népviseletük, melyek voltak a legfontosabb népszokások, milyenek voltak az ünnepeik és a hétköznapijaik. A táblákon olvashatunk az első iskolákról, az első óvodáról, az egykori kőszénbányáról, a Bányatelepről, a vallási-egyházi életről, s az egykori híres Mauterer zenekarról, akik esküvőn, temetésen, bálon és körmeneten egyaránt muzsikáltak.

Fontos, hogy minél többen megtegyék ezt a sétát, részt vegyenek ebben az időutazásban. Az idősebbek azért, hogy visszaemlékezzenek a régi szép időkre: milyen is volt Vörösvár az ő gyermekkorukban. A fiatalabbak azért, hogy megismerjék és megtanulják, hogy honnan származunk, kik voltak és hogyan éltek a dédszüleink, nagyszüleink, milyen volt Vörösvár az

ő idejükben, milyen nehézségekkel kellett megküzdeniük, milyen örömeik voltak, s milyen tanulságok szűrhetők le a velük történt eseményekből.

Ez a tudás mindannyiunkat – fiatalokat és idősebbeket egyaránt – nagyban hozzásegíthet ahhoz, hogy a mai életben eligazodjunk. Múltunk ismerete, gyökereink és hagyományaink megvédhetnek minket attól, hogy a tévéreklámok által festett álmvilágot összetévesszük a valósággal, és a mesterségesen gerjesztett igények, a divat, az üres csillogás, a fogyasztás és a szórakozás rabjaivá váljunk. Őseink egészséges, józan vallásos hite, munkaszeretete, kötelességtudása, tisztessége, közösségi tudata, egymás és a rokonok iránti tisztelete, olyan példa és útmutatás lehet számunkra, amely megment minket attól, hogy orrunknál fogva vezethető, becsapható, kizsákmányolható tömeggé váljunk.

Érdeemes tehát eljönni néha ide a helytörténeti parkba, és elmélkedni ezeken a dogokon, úgy mint ma. Kívánom, hogy a nap további részében érezzék jól magukat, örüljenek a különböző gyermek- és felnőtt programoknak, az együttlétnak, s ezen gondolatok jegyében most ünnepélyesen felavatom, s átadom Önöknek a helytörténeti táblákat.

Fogadják szeretettel!

Pilisvörösvár, 2011. május 29.